

HA NEM MÉSZ EL, MEGÖLÜNK!

"Nehémiásnak, a Hakália fiának beszédei. És Ion a Kislév nevu hóban, a huszadik esztendőben, hogy én Susán várában valék. És jöve hozzám Hanáni, egy az én atyámfiái közül, és vele együtt férfiak Júdából, és tudakozódtam tőlök a fogságból megszabadult maradék zsidók felől, és Jeruzsálem felől." (Neh. 1,1-2)

Mikor Jangpaliba érkeztem, a korábbi tagok már mind elhagyták a gyülekezetet, csak egy pár diák járt még az alkalmakra. Nem számított mennyit vizsgálgattam a helyzetet, reménytelen volt. Mindezek tetejébe a gengszterek megfenyegettek: "Ha nem mész el, megölünk!" Azokban a napokban, mikor Nehémiás könyvét olvastam, úgy éreztem, mintha a helyzetem hasonlítana Nehémiáséhoz. Nehémiás könyve erosen megérintette a szívemet, erőt és bátorságot kölcsönzött nekem.

Addig még nem tapasztaltam, hogy Isten Igéje az én erösségem és hatalmam, és minden, amit tettem az volt, hogy imádkoztam és kiáltoztam a nehéz helyzetem miatt. Az a néhány diák, aki a gyülekezetbe járt, még mind fiatal és naiv volt, így hát nem olyanok voltak, akikkel meg tudtam volna osztani a problémáimat, vagy akik képesek lettek volna vigaszt és megerősítést nyújtani. Nagyon ijedt és ingatag voltam, nem tudtam, hogyan kezeljem az elottem lévő helyzetet.

NEHÉMIÁS VÉGÜL GYŐZTES LETT

Ekkor azonban elkezdtem Nehémiás könyvét olvasni, és felismertem, hogy azok a dolgok, amelyekkel Nehémiás találkozott szembe, nagyon hasonlítanak az általam tapasztaltakhoz. Nehémiás elnyerte Artaxerxes király jóindulatát, el tudott menni Jeruzsálembe, és képes volt ott felépíteni a falat, miközben a másik oldalról Szanballat és Tóbiás szembeszálltak vele és a fal építésével: hazudtak az embereknek, akadályozva ezzel az építést, és reménytelen szavakat adagoltak a prófétáknak. Úgy tunt, mintha a körülmények, amelyeket tapasztalt, ugyanolyanok lennének, mint amelyek engem vettek körül Jangpaliban, miközben próbáltam hirdetni az Evangéliumot, és vezetni a gyülekezetet. Azonban ahogy tovább olvastam Nehémiás könyvét, a nehézségek, amelyek körülvették, befejeződtek, és végül sikerült felépítenie a falat és

felállítania a városkaput. A bírálók pedig kifogytak a szavakból. Látva a végkifejletet, nagyon hálás voltam.

Mikor Nehémiás a falat építette, voltak, akik segítettek neki elkészíteni ugyanazt a falszakaszt, és voltak olyanok is, akik a házukkal szemközi falat javították. Voltak olyanok, akik a lányaikkal együtt dolgoztak az építkezésen, és voltak, akik a lakhelyük előtt lévő falat építették. Voltak olyanok is, akik nem vettek részt az építésben.

Bár a gyülekezetben lévő fiatal testvérek és testvérnok megértettek engem, és kiöntötték a szívüket, hogy segítsenek nekem, volt néhány testvér és testvérnő, aki kétségbe esett, és azt gondolta: "Húha, ez nem fog működni". Voltak olyan emberek is, akik egyszerűen ellenünk voltak, és szidtak engem.

Amint mindezt láttam, úgy éreztem, hogy ez a helyzet nagyon hasonlít Nehémiáséhoz. Tovább amint felismertem, hogy a körülményeim olyanok, mint amilyenek Nehémiás körülményei voltak, hitet nyertem, hogy győztes leszek: békességhez, bátorsághoz és vigaszhoz jutottam - épp úgy, mint Nehémiás.

Minden héten, mikor Nehémiás könyvét olvastam, a bibliaórákon megosztottam az Igét a többiekkel. Ez nagy ösztönzést, erőt és bátorságot adott a testvéreknek és nekem is. Bár akadtak emberek, akik ellenünk voltak, és zavartak a munkánkban, mindez már nem bizonyult elegendőnek ahhoz, hogy problémát okozzon a szívünkben. A félelem, a gondolat, hogy a dolgok nem fognak előrébb jutni, hogy a bunözök megvernek minket, az ütésektől és fájdalmaktól való félelem, mind eltűntek a szívemből. Ezek többé már nem jelentettek problémát, és boldogság árasztotta el a szívemet. Folyamatosan megvolt a hitem: "Nem számít, hogy esetleg mit tesznek, győzni fogunk. Isten velünk van." A bunözök már nem jelentettek tovább problémát, hálás voltam. Fenyegetésük elvesztette az erejét, míg végül már nem terrorizáltak minket.

Még ma is, ha arról prédikálok, hogyan építette Nehémiás a városfalakat, eszembe jutnak ezek az idők. Ezekben a napokban valóban volt hitem Istenben, és amikor másfél év ottlét után elérkezett az elutazás ideje, tisztán megértettem, hogy Isten munkálkodott bennünk, a hitünknek megfelelően. Sok testvér és testvérnő kapott üdvösséget, és akik támadtak minket, megszégyenültek.

Ahogy most visszanézek minderre, úgy látom, azért hogy kegyelmet adjon számomra, Isten tette konokká a szívüket, hogy kritizáljanak engem. Isten vezette a szívemet, lehetővé téve számomra, hogy Nehémiást olvasva elfelejtssem a nehézségeket, és az Igét megmutatva hitet adott nekem. Azoknak köszönhetően, akik vádoltak, és szembehelyezkedtek velem, megnot

a hitem, és közelebb kerültem az Igéhez. Isten bátorságot adott nekem, hogy az Igében való hit útját követve éljek. Azokban a napokban Jangpaliban olvastuk Nehémiást, és bizonyosságot tettünk, hittel abban: "Isten megtette ezt, és ez lehetővé teszi számunkra, hogy győztesek legyünk." Az a gondolat, hogy "ha hirdetjük az Evangéliumot, a gyülekezetünk erössé fog növekedni, éppen úgy, ahogy Jeruzsálem fala is erosen megépült", lángra gyúlt a szívünkben. Majd a hitnek megfelelően Isten lépésről-lépésre munkálkodott a gyülekezetünkben.

Attól kezdve minden nap bizonyosságot tettünk, hirdettük az Evangéliumot a piacon, mikor nyitva volt, hirdettük a börtönnél, és a szomszédos településeken is. A testvérek és testvérnok boldogok voltak, és bekapcsolódtak. Minden este összegyűltünk és alkalmakat tartottunk, amelyek egészen az éjszakába húzódtak.

NEHÉMIÁS ISTENE AZ ÉN ISTENEM

Bár most már évtizedek óta vezetek szolgálatokat, nincs még egy szolgálat, amely jobban megmaradt a szívemben, mint az, amelyet Jangpaliban láttam el, és nem volt olyan időszak sem, mikor Isten több erőt adott nekem. Visszagondolva látom, hogy Isten segített engem. Nem tudom elfelejteni, hogyan élt és munkálkodott bennem, és idoról-időre még ma is visszaemlékezem Jangpalira. Mikor támasz nélkül voltam, Isten segített engem, mikor semmi sem volt, amire számíthattam volna, O volt a reménységem, mikor senki sem volt, aki segített volna nekem, Isten ösztönözte a szívemet az Igével, vezetve engem a hitben.

Nehémiás csupán úgy tunt, mint egy könyv a Bibliában, azonban számomra, aki Jangpaliban voltam, a reménység és az ösztönzés könyve volt. Minden egyes szó és minden egyes igevers erő volt, amely vezetett engem, és mikor láttam, hogy vezet engem, nagyon hálás voltam.

Később is sokszor prédikáltam Nehémiás könyvéről konferenciákon vagy különböző alkalmakon, és mindig újra megérintett. Hogy újjáépítse Jeruzsálem városát, Isten tudatta Nehémiással, aki Babilonban udvari szolgálóként bort szolgált fel a királynak, hogy a falak megégtek és lerombolódtak, ami nagy fájdalmat okozott neki. Amint Isten szíve kapcsolatba került Nehémiáséval, attól kezdve O vezette Nehémiás szívét, megoldotta a problémáit, és végül Jeruzsálem falai felépültek. Isten megadta az erőt, hogy sikerüljön legyőzni azokat a nehézségeket, amelyek a fal építése során jelentkeztek az ellenséges beszédek formájában. Megoldotta a problémákat, és végül az építkezés befejeződött.

Az igazat megvallva napjainkban, mikor az emberek a megszokásaik szerint élnek és cselekszenek, az Evangélium nélkül, nagyon nehéznek, szinte lehetetlennek tunik felépíteni egy igazi egyházat az Evangéliumon keresztül. De én hiszem, hogy Isten, aki Nehémiásban munkálkodott, és aki Jangpaliban is munkálkodott, még ma is munkálkodik rajtam keresztül. Mikor látom, hogy Isten végzi a munkáit rajtam keresztül, reménységem van, és hálás vagyok.

Életemnek az a szakasza, amelyet Jangpaliban töltöttem, nem úgy marad meg, mint a nehézségek és problémák idoszaka. Inkább minden egyes helyzetre úgy tekintek vissza, mint egy becses ékszerre, melyek értékes bizonyoságként maradnak meg. Mikor visszagondolok erre az idoszakra, még ma is rengeteg erőt nyerek belőle. Isten, aki Nehémiással volt, aki Eszterrel volt - nagyon hálás vagyok, és nagyon áldottnak érzem magam, hogy Isten segít és védelmez engem. Hálát és dicsőséget adok Istennek!